

ROĐENJE JEDINOGA KRALJA

Starac je bio tako dugo na svijetu da se više nije sjećao ni svoga imena. Bradu i kosu vjekovima nije šišao te su ga bijeli pramenovi kao plašt pokrivali sve do gležanja. Pamtio je samo da mu je još u mladosti neko svjetlosno biće proreklo kako neće umrijeti dok ne ugleda svemoćnoga kralja svega svijeta.

- A kako ću ga prepoznati? - zabrinuto je tada upitao.

Biće se samo osmjehnulo, reklo "Srcem" i nestalo.

Čežnja da upozna svemoćnoga kralja nosila je starca kroz stoljeća. Godinama je neumorno kovao ploču od zlata, koja je predstavljala more. Potom je u nju ugrađivao modre, žute i zelene dragulje kako bi prikazao kopno. Bio je to cijeli, u njegovo doba poznati, svijet. Dragocjenu ploču

naumio je darovati kralju. Sakrio ju je u dno špilje u kojoj je stanovao još od onoga susreta sa svjetlosnim bićem. Bila je to poduboka usjeklina u litici na kojoj se bjelasao gradić Betlehem. Ljeti ugodna zbog hladovitosti, zimi dobar zaklon od vjetrova, što su brijali judejskim brdinama.

Silno se obradovao starac kad je jednoga proljeća čuo od pastira za moćnoga kralja Davida, čija su stada oni napasali po livadama pod liticom. „On je ujedinio Sjever i Jug“, s divljenjem su govorili i starac se ponadao da je kucnuo čas ispunjenja njegove želje. Iz skrovišta je izvukao zlatnu zemljinu

ploču, umotao je u plašt i pošao u kraljeve dvore. Ali kad je mladom kralju položio ploču na ruke, odjeknuo je glas:

- Ovo je onaj koji je siromahu oteo jedinu ovčicu, premda posjeduje stada.

Kralj je odbacio ploču kao da je vrela krumpir i, kriknuvši "Oprosti mi, Gospodine!", pao ničice. Ploča se odsklizala po ulaštenom podu i propala kroz nekakav otvor. Žalostan zbog gubitka dragocjenoga dara starac je otišao s kraljeva dvora. O, koliko je bio sretan, ali i začuđen kad je u dnu svoje špilje otkrio ploču.

Prohujalo je nekoliko vjekova. A onda je starac, i opet od pastira, čuo za moćnoga kralja Nabukodonozora. Izvukao je iz skrovišta ploču od zlata i dragulja pa se uputio u Babilon. Kralj je bio naočita pojava i starac se poveselio da je kucnuo žuđeni čas. No čim je položio ploču na kraljeve ruke, začuo se glas: - Ovo je onaj koji je zasušnjio moj narod.

Kralj je smjesta bacio ploču i ona je kliznula niza stube. Starac ju je tražio, ali je nije našao. A kad se vratio u svoju špilju i zavirio u skrovište, srce mu je zadrhtalo. Ploča je bila tu.

Minulo je još nekoliko vjekova dok je starac čuo od pastira kako će te zime biti gužva u gradu kad u nj navale svi rođeni Betlehemci. Jer moćni je car August zapovjedio da se popiše stanovništvo. I svatko ima poći u mjesto svoga rođenja.

Taj mora da je pravi! Ta, car je moćniji od kralja, mislio je starac pa krenuo u Rim. Ali čim je caru na ruke položio dragocjen ploču, odjeknuo je glas:

- Ovo je onaj čiji će namjesnik Herod pobiti nevinu dječicu.

Kao da je žeravica car je odbacio ploču i ona se odsklizala po mramornom podu. Starac se nije potrudio uzeti je. Bio je strašno razočaran. Vjekovima je tragao za pravim moćnikom, a našao

kradljivca, potom porobljivača i na kraju ubojicu. Pokunjen vratio se u svoju špilju. Nije ni pogledao u skrovište. Bilo mu je svejedno je li ploča ondje ili nije. Osjećao se beskrajno umornim. Sklupčao se na голу tlu i usnuo.

Špiljom se odjednom razlilo rumeno svjetlo. Dolazilo je iz repa neobične zvijezde što se spustila na strop špilje, posred koje se na slamici praćakalo novorođenče. Nada nj se nadvila ljupka žena i brižan muškarac. Krupnooki vol i dugouhi magarčić ispuhivali u djetesce svoj topli dah. Trljajući još snene oči starac se pitao sanja li ili je budan. Uštipnuo se za obraz. Zaboljelo je. Znači da sam budan, zaključio je, ustao i prikučio se djetetu. Bilo je golo. Pogledalo ga je očima u kojima kao da se ogledala ona sjajna zvijezda. Sitnom šačicom dohvatilo je jedan pramičak njegove bijele brade i osmjehnulo se. Srce se starcu raširilo od miline pa stegnulo od tuge. Siromasi. Nemaju čime ni omotati to malo tijelo. Odjednom mu ploča padne na um. Zlato i dragulji. Kad bi im to dao, djetesce bi dobilo sve što treba. Ta, kralja dostojna bogata poklona ionako nije pronašao, pa što ne bi onda obdario siromaha u potrebi! Samo da se ploča vratila u skrovište, žarko je poželio pa kao kakav mladac pojurio u dno špilje. Ploča je bila ondje. Ozarena lica vratio se i položio je na male djetetove grudi. Zapucketala je pa zaiskrila pa planula i zlatnocrveni jezičci veselo su zapalucali. Nekoliko časaka vatra se žarila, a onda se ugasila. Na nježnoj djetetovoj koži ostala je samo hrpica prašine.

I starcu sine: **Napokon sam našao uistinu moćnoga kralja. Ta, pred njim zemlja je običan prah! On nebom vlada.** I starac klekne pa mladoj majci poljubi rub haljine.

- Sad mogu mirno umrijeti - šapne.

Toga trenu špiljom odjekne čaroban pjev. Rojevi treperavih prozirnih bića okruže starca pa ga na krilima ponesu u zvjezdano nebo.

Sonja Tomić, MAK prosinac 2002.